

[Oluf Pedersen.]

også på dette tidspunkt, hvor der kunne være en samfundsmæssig interesse i en vis øget opsparing, men, sagde det ærede medlem, en sådan interesse vil ikke altid foreligge.

Efter min vurdering foreligger der ikke en sådan interesse på nuværende tidspunkt. Jeg tror, det er vigtigere at fremme beskæftigelsen; hvad arbejdsløsheden angår, ser det jo mange steder sort ud i dag. Nu vil man sige: ja, men det er unormale tider, som det også var dengang, og derfor går vi med, medens vi på andre tidspunkter ville være gået imod. Jeg synes ikke, man kan sige, at det er unormale tider, fordi vi har en socialdemokratisk regering; det kan ikke være sådan det, hænger sammen.

I den nævnte betænkning udtaler det ærede medlem hr. Kai Jensen videre, at han mener, det i høj grad må betvivles, om præmiering af individuel opsparing vil virke efter sin hensigt. Derefter hævder socialdemokratiets repræsentant på linie med retsforbundets repræsentant, at de fleste ægtepar med børn er afskåret fra at få nytte af loven; de mangler øjne til opsparing, så længe børnene ikke er fra hånden. Endelig tilføjer han, at hvis der var vilje til at spare, ville denne sparevilje give sig udslag uden en ekstra præmiering.

Jeg har set i dagspressen, at der fornylig har været afholdt en slags gallupundersøgelse af spørgsmålet, hvorfor der opspares. Det fremgik af svarene, at det kun rent undtagelsesvis er rentens højde, som betinger opsparing. Derimod kan det ikke nægtes, at det dårlige pengevæsen i høj grad kan modvirke opsparingen, men det er en ting, som der skal anvendes helt andre midler imod.

Dernæst hævdede den socialdemokratiske repræsentant i udvalget, at det var vigtigere, at man afskaffede skattefradragsretten, når man ville prøve på at fremme opsparingslysten, og endelig sagde det ærede medlem, at der intet bevis var for, at en høj rente øgede opsparingen, og den senere tids udvikling med den høje rente har bekræftet dette. Jeg har nemlig prøvet at se på, hvordan det er gået med opsparingen under denne lov i forhold til tidligere. Jeg kunne jo nok spørge den højtærede minister, hvor mange penge der er sat ind

på konto, hvor meget det har kostet staten, og hvor stor fremgang der har været i indskuddene i sparekasserne. Jeg har imidlertid selv prøvet på at se på tallene. Det viser sig, at medens der i 1952—53 var en stigning i sparekasseindskuddene på 198 mill. kr., var der i 1953—54 en stigning på 211 mill. kr., men fra 1. september 1954 til 1. september 1955 steg indskuddene i sparekasserne kun med 94 mill. kr. eller 40 pct. af forrige års stigning. Dette er et svar på det spørgsmål, som det ærede medlem hr. Axel Sørensen stillede, og jeg vil antage, at det ærede medlems anbefaling ikke bliver slet så stærk og varm, når han ser, at det var resultatet. Hvis man vil sige, at det også må dreje sig om indskuddene i bankerne, så er tallene tilsvarende. Ærede medlemmer kan godt få dem, hvis man har ønske derom.

Ser man dernæst på, hvordan det forholder sig med denne opsparing, viser det sig, at der er sket en ændring her. Medens det før var således, at 30 pct. var sat ind uden opsigelse, er det nu sådan, at hele stigningen falder på de indskud, der er sat ind på opsigelse. Der er ganske naturligt sket dette, at sparerne har flyttet beløbene over til konti på opsigelse for at få præmieringen, men den samlede opsparing er ikke blevet større.

Jeg synes, det er et kummerligt resultat, man har fået ud af dette. Men så er det jo så meget mere interessant at få oplyst fra den højtærede finansminister, hvor meget denne film har kostet statskassen. Her ligger det sådan, at den socialdemokratiske repræsentant i sin mindretalsudtalelse i betænkningen har oplyst, at det ville være muligt at optage lån i en sparekasse mod kaution og derefter at indsætte pengene i sparekassen, deponere bogen og så tjene på statskassen. Det er mig bekendt, at dette bruges i praksis; det er altså lovligt, at man optager et lån i en sparekasse, sætter beløbet ind igen og deponerer bogen som sikkerhed, hvorefter man tjener en rente på ca. 5 pct. om året fra statskassen. Det er klart, at på den måde kan der godt blive en stor vækst i denne konto, som den højtærede finansminister skal svare til. Det er så knipt lavet, at de, der i sin tid skrev „Eggerød Bank“, ikke kunne tænke sig, at noget kunne laves så genialt som dette.